

פרשת זישלח

משיחת יו"ד כסלו ה'תשמ"א

"המעשה הוא העיקר":

כשמתחילים לדבר על הצורך להאיר את נשמתו של יהודי שלענייני בשר הוא נראה "יהודי של לילה" ו"נר השם נשמת אדם" אינו מאיר בו, על כל פנים, לא בחלק מהחיים שלו. לפתע הוא "תופס את עצמו" ושואל: "מה קורה אתי בעצמי"? הוא מגלה שאף-על-פי שהוא למד את המאמרים של אדמו"ר הזקן, ואת המאמרים של אדמו"ר האמצעי, ואת מאמרי רבותינו נשיאינו שהיו אחריהם, הרי כשמגיעים לעניין של "להכות בגרון על העץ" - שמה שנמצא במוח יתבצע במעשה בפועל, באמצעות הלב שמזרים חיים לכל הגוף, לפתע הוא קולט שהלימוד שלו אינו מאיר כאן.

וכשהוא מכיר בחולשה הזאת, הוא עלול ליפול ברוחו. היצר הרע "הפיקח" מנצל מיד את ההזדמנות ומתחיל לשכנע אותו: "אם כשהיית בישיבה, ללא דאגות ובלבולים כלשהם, ולמדת בהתמדה ושקידה, בכל זאת, כשיצאת לאויר העולם, הלימוד לא השפיע עליך באופן בר-קיימא, איזה טעם יש לך שבעת אתה תשקיע כוחות כדי ללמוד את אותו מאמר ואת אותו ביאור מתוך כוונה ליישם זאת, בבחינת "המעשה הוא העיקר"? הרי בוודאי לא תצליח להגיע לאופן הלימוד כפי שזה היה כשישבת "תחת גפנו" האמיתי ו"תחת תאנתו" האמיתי - לימוד תורה - כשהיית בין כותלי הישיבה.

ולכן, עדיף שתתעסק בעניינים פשוטים: תן הרבה צדקה, התעסק ב"מבצעי המצוות", התרוצץ והדבק מודעות ועשה "רעש"! אתה יכול אפילו לעשות את זה לשם שמים. אבל שתתנתק מהמציאות העכשווית שלך ותחזור להיות "בחור ישיבה", למרות העובדה שבפספורט שלך כתוב שאתה בן שבעים שנה או בן שמונים שנה, ושאתה כבר בעל עסק חשוב והראיה לך: הבנק מתחשב מאוד בדעתך, - הרי לא זו היא העבודה שלך!" והראיה - מביא היצר הרע ראיה מהניסיון של האדם עצמו - "בדידי הוה עובדא", שהרי האדם רואה שהוא לא הצליח להשיג שום דבר על ידי המאמצים שלו בעבר להתקדם בעניינים אלה.

וכאן מגיע סיפור הגאולה של אדמו"ר האמצעי ומראה לנו במוחש מעשה שמוכיח את ההפך: היתה הפצת מעיינות החסידות חוצה החל מ"ט כסלו תקנ"ט, על ידי אדמו"ר הזקן, וכך זה המשך עד שנת תקע"ג. ואחר כך לימוד החסידות התרחב באופן של "רחובות הנהר" באמצעות הפצת המעיינות על ידי אדמו"ר האמצעי, וכך זה נמשך כמה עשרות שנים - עד שנת תקפ"ז. ואף-על-פי-כן, היתה אפשרות למאסר!

פרשת זישלח

למה עשה ה' ככה? ומדוע מספרים לנו על כך? לאן צריכה להוביל ידיעת הסיפור הזה? - להכרה בכך שלמרות הכל, אדם צריך להתעסק עם עצמו: לעסוק ב"הפצת המעיינות חוצה" בתוך עצמו עד שהמעיינות יחדרו להבנה ולהשגה שלו.

ובאשר לעובדה שהוא לא הצליח בעבר, זוהי טענה לא רלוונטית; זהו יום חדש, עם צירוף חדש של שם "אדני-י", שקשור בצירוף חדש של שם הוי", וזה מביא לכך שהלימוד ישפיע על המעשה בפועל לא רק על הזולת, אלא גם על המעשה בפועל שלו עצמו, ולא רק במעשה בפועל שמתבטא בעשייה כפשוטה, אלא גם במעשה בפועל שמתבטא בלימוד התורה. כולל בחינת ה"עשייה" שבתורה עצמה: להגיע למסקנת הסוגיה בהתאם להלכה.

ועל-דרך-זה הדברים אמורים לגבי לימוד פנימיות התורה: שלימוד החסידות יהיה כזה שיביא לתוצאות הרצויות בנוגע לאהבת השם ויראת השם. והרי זה תוכנו של הפתגם הידוע שאמר אדמו"ר האמצעי, שהוא רוצה שכאשר שני אברכים - שני חסידים - ייפגשו, הם ידברו על אודות העניין של "יחודא עילאה" - הדרגה הגבוהה ביותר באחדות השם. הלשון שונה בנוסחאות אחרות של הפתגם, אבל התוכן בערך זהה.

וזה לא עניין מופשט, בלשון הכתוב: "לא בשמים היא, ולא מעבר לים היא". אלא מתכוונים לכל אחד ואחד מאלה שיודעים אודות אדמו"ר האמצעי, ויודעים אודות המאסר והגאולה שלו. וכעת, ביום העשירי בכסלו, נתינת הכוח להשגת מטרה זאת, וממילא גם התביעה שיעשו זאת, קיימת ביתר שאת וביתר עוז.